

ἀπίστων (τῶν ὀνομαζομένων), τὸ ὑπερασπίζουσι καὶ προσπαθοῦσι νὰ μὴ ἐκβῆ ἔκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπίστων ἀποστατῶν καὶ ἐσυμφώνησαν καὶ ὑπεσχέθησαν γενικῶς τὴν βοήθειάν των καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης¹⁹».

«Προσκυνητήριον τῶν Εὐρωπαϊῶν» καὶ ἰδία αὐτῶν οἰκία ἢ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὡς «προσκυνητήριον ὅλων τῶν ἔθνῶν τῶν ἀπίστων» τὴν «ὑπερασπίζουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ προσπαθοῦσι νὰ μὴν ἐκβῆ τῶν χειρῶν των».

Ἐπέπρωτο τὰ λόγια τοῦ Κιουταχῆ ἀκριβῶς τὰ αὐτά, κατὰ τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνευμά των, νὰ ἐπαναλάβῃ μετὰ 125 ἔτη, τὸ 1950, ἐπιφανὲς μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἡ Δύσις διὰ νὰ ὑπερικήσῃ τὴν παροῦσαν πίεσιν τῆς Ἀσίας, λέγει ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς, πρέπει ν' ἀναβαπτισθῆ εἰς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ ἀναβάπτισμα δὲ τοῦτο θὰ ἦτο ἀτελές, ἐὰν δὲν συνεπληροῦτο μ' ἓνα *religieux*, μ' ἓνα προσκύνημα à ces lieux significatifs pour l'âme où s'est formée notre civilisation. Οἱ Δυτικοὶ πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν Καύκασον, ἀναζητοῦντες τὸν βράχον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησεν ὁ Προμηθεύς, πρέπει νὰ κατέλθωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπισκεπτόμενοι τοὺς τόπους ἔνθα ἦθλησεν ὁ Ἡρακλῆς. L'Acropole serait le centre du voyage, et chacun, dans cette patrie intellectuelle, ἢ ἰδία αὐτῶν οἰκία, ὅπως λέγει ὁ Κιουταχῆς, referait la prière de Renan²⁰.

Ὁ γάλλος Ἀκαδημαϊκός, δὲν λέγει παρὰ ὅ,τι, κατ' ἀντίθετον φoράν, εἶπεν ὁ Κιουταχῆς. Ἡ Εὐρώπη διὰ νὰ σωθῆ, πρέπει νὰ ἐξοπλισθῆ μὲ τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ πανευρωπαϊκὸν ἐκεῖνο πνεῦμα μὲ τὸ ὅποιον, ὅπως ὀρθῶς διέγνωσεν ὁ Κιουταχῆς, ἐπολέμησαν τὸν Ἀσιάτην οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821.

Αὐτὸ ἀκριβῶς μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει τὴν Θεῖαν Μοῖραν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ μὲν Ἑλλάς, «πάτριον» ἔχει νὰ καταπολεμῆ «τὸν Βάρβαρον» χάριν τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ δὲ Ἀνθρώπος, ὅταν κινδυνεύῃ ἔκ τοῦ «Βαρβάρου» νὰ στρέφεται πρὸς τὴν Ἑλλάδα ταπεινὸς προσκυνητῆς, ὅπως εἶπεν ἓνας Ἀσιάτης, *pèlerin passionné*, ὅπως λέγει ἓνας Εὐρωπαῖος.

Δὲν θέλει τίποτε ἄλλο ἢ Ἑλλάς.

Τῆς ἀρκεῖ ἢ Θεῖα πράγματι καὶ Ὑψηλὴ αὐτὴ Μοῖρα.

¹⁹ Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος, ἀριθ. 91 τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1826, σελ. 362/363.

²⁰ *André Siegfried*, L'âme des peuples (1950) 207.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΟΝΕΜΗΘΕΝΤΩΝ ΕΠΑΙΝΩΝ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ

ΤΗΣ 24ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1951

ΜΕΓΑΛΛΕΙΟΤΑΤΕ,

Τετραπλὴν ἀναμνηστικὴν ἑορτὴν τελεῖ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀκαδημία ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου. Ἑορτάζομεν ὡς χριστιανοὶ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, τὸν προαγγείλαντα τὴν ἠθικὴν ἀναγέννησιν τοῦ κόσμου, ὡς Ἕλληνες τὰ μεγάλα Ἑλευθέρια, τὰ θεμελιώσαντα τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος, ὡς Ἀκαδημία δὲ τὸ γενέθλιον τοῦ ἐθνικοῦ τούτου καθιδρύματος καὶ συγχρόνως τὴν πρώτην εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας.

Τὸν πρῶτον τοῦτον σταθμὸν τῆς ζωῆς τῆς Ἀκαδημίας, ὡς ἐπισήμου ἐκπροσώπου τῆς ἐπιστήμης, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἑορτάσωμεν μετ' ἀναλόγου λαμπρότητος καὶ δι' ἐθνικῆς καὶ διεθνοῦς συμμετοχῆς, ἀλλ' ἡ οἰκονομικὴ ἐρείπωσις τῆς Ἀκαδημίας, ἡ ὁποία ἀσθμαίνουσα, ἀλλὰ καρτερικῶς συνεχίζει τὸν βίον τῆς, δὲν συνεχῶρει τὴν σκέψιν τοιαύτης πνευματικῆς πανηγύρεως. Εἶναι δὲ τοῦτο λυπηρὸν προκειμένου περὶ χώρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπήγασεν ἡ λατρεία πρὸς τὰς μούσας καὶ ἡ θεραπεία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοφίας καὶ ἡ ὑπέροχος ἕξαρσις τῆς ψυχῆς μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἀποβῇ ὁ πολιτισμὸς τῆς μεγαλοδόξου ταύτης γῆς ὁ γνώμων παντὸς ἀξίου τοῦ ὀνόματος πολιτισμοῦ.

Τὰ πρὸ τῆς Ἀκαδημίας δύο ὑπερέχοντα ἀγάλματα, τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς θεᾶς τῆς σοφίας Ἀθηνᾶς καὶ οἱ δύο ἀνδριάντες, τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, ὡς καὶ ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ προτομὴ τοῦ Ἀριστοτέλους συμβολίζουν τοὺς ὑψηλοὺς στόχους παντὸς μὲν παρομοίου καθιδρύματος, μάλιστα δὲ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κληροδόχος τῆς μεγάλης ταύτης πνευματικῆς κληρονομίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστῆμη καὶ τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι δὲν ἐγεννή-

θησαν πρὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, ἀλλ' εἶχον καὶ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας μακρὰν καὶ ἀξιολογωτάτην ἐκδήλωσιν, ἡ ὁποία ἐπέβαλλε πολὺ πρῶϊμωτέραν τὴν ἴδρυσιν ἐθνικοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κέντρου, παραλλήλου πρὸς τὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τελουμένην προπαρασκευὴν ἐπιστημόνων.

Ποικίλοι λόγοι, συμφυεῖς πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ἐπεβράδυναν τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τοῦ 1926, ὅτε ἡ Ἑλληνικὴ φιλότιμος εὐθιξία ἀπέναντι τῆς Διεθνοῦς Ἐνώσεως τῶν Ἀκαδημιῶν ἐξενίκησε τὰ ἐμπόδια καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀναμένοντος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ του θαυμαστοῦ τούτου οἰκοδομήματος, οὕτω δὲ ἡ Ἑλλάς εἰσῆλθε καὶ κατὰ τύπον εἰς τὴν διεθνή ἀκαδημαϊκὴν οἰκογένειαν.

Ἡ διαρρεύσασα πρώτη εἰκοσιπενταετία τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας οὔτε ἄγονος ὑπῆρξεν οὔτε κατωτέρα πάσης εὐλόγου προσδοκίας. Καὶ ἀνακοινώσεις ἀξιόλογοι καὶ πολλαὶ ἐγένοντο καὶ σημαντικὰ δημοσιεύματα ἐξεδόθησαν καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῶν ἐπιστημονικῶν παραρτημάτων ἀνεπτύχθη εὐστόχως καὶ διὰ τῶν ἄλλοτε προκηρυσσομένων ἀθρόων διαγωνισμάτων ἐκινήθη ζωηρότατα ἡ φιλότιμος ἄμιλλα πρὸς ἐπιτέλειαν πλείστων ἐθνωφελῶν ἔργων πνευματικῶν τε καὶ πρακτικῶν καὶ ἐν γένει ἡ Ἀκαδημία ἀνταπεκρίθη παρὰ τὴν ἐν αὐτῇ θεραπείαν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἄλλην οὐσιώδη ἀποστολὴν τῶν Ἀκαδημιῶν, ὅπως διὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα διαθέτουσιν, ἀποβαίνωσι κίνητρα τῆς ἐθνικῆς γονιμότητος ἐν τῷ πλαίσιῳ τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐν γένει τοῦ ἐθνικοῦ βίου.

Δὲν ἀγνοοῦμεν τοὺς μεμψιμοίρους καὶ τοὺς φιλοψόγους, ἀλλ' «ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπὸν» εἶπεν ὁ σοφώτατος Σόλων. Τοῦτο δὲ ἰσχύει πρὸ παντὸς προκειμένου περὶ τῶν ἀναποφεύκτων προσωπικῶν ζητημάτων.

Σημαντικὸν ἐθνικὸν κέρδος εἶναι ὡσαύτως ὅτι ἡ Ἀκαδημία ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ ὑψηλὰ τὸ ἠθικὸν αὐτῆς κύρος πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν δυσχερῆ ἐκείνην περίοδον τῆς ξενικῆς κατοχῆς, ὅτε οὐσιωδῶς συνετέλεσεν εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας, καὶ ἀπέβη τὸ κέντρον ἐνθαρρύνσεως καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἐθνικῶς σκεπτομένων Ἑλλήνων.

Ἐὰν μετὰ τὴν ποθητὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος εἶδε καὶ ἡ Ἀκαδημία ἐξανεμιζομένην τὴν εἰς ἐθνικὰ χρεόγραφα ἐπενδεδυμένην παρουσίαν αὐτῆς καὶ ἔκτοτε ἐγκαταλελειμμένη οἰκονομικῶς ἀγωνίζεται νὰ

ἐπανεύρη τὸν γοργὸν ῥυθμὸν τῆς προπολεμικῆς αὐτῆς δραστηριότητος, δὲν πταίει αὐτή, ἀλλ' ἡ ἀπροσδόκητος διὰ τὴν μακραίωνα Ἑλληνικὴν παράδοσιν ἀντίληψις ὅτι ἰδρύματα οἷαι αἱ Ἀκαδημίαι δὲν εἶναι πλουτο-παραγωγικά, ἀλλ' οἰονεὶ μάταιαι ἀσχολίαι ἀργοσχόλων ἀνθρώπων.

Καὶ ὅμως τὰ τοιαῦτα ἰδρύματα ἀποτελοῦν τὰς πολιτιστικὰς προ-θήκας παντὸς λαοῦ ἔχοντος ἐπίγνωσιν τῆς σημασίας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν πρὸς ἀξιολόγησιν τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Τὸ δὲ δίδαγμα τοῦτο μετὰ τοῦ κηρύγματος τῆς ἀνεκτιμήτου ἐλευθερίας ἔχει πατρίδα τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τοῦτο ζωηρὰ εἶναι καὶ τῆς Ἀκαδημίας ἡ εὐχή, ὅπως ἀναστηλωθῇ ἡ πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ πνεῦμα πατρο-παράδοτος Ἑλληνικὴ στοργή, ἡ ἀποτελοῦσα ἀνεξίτηλον τίτλον τῆς Ἑλ-ληνικῆς φυλῆς, τῆς θεμελιωσάσης τὸν παγκόσμιον ἀνθρωπισμὸν.

Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης οἰκονομικῆς καταστάσεως εἶναι ὅτι ἐπαι-σθητῶς ἐμειώθησαν τὰ χρηματικὰ ἔπαθλα καὶ ἡλαττώθησαν οἱ εὐγενεῖς ἀγῶνες οἱ προάγοντες τὸ ἐθνικὸν μορφωτικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ἐπίπε-δον, τὸ ἀποτελοῦν τὸν γνώμονα τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως.

Ἐνῶ δὲ ἄλλοτε πολυπληθῆ ἦσαν τὰ ἀπονεμόμενα χρηματικὰ ἔπα-θλα καὶ πλεῖστοι οἱ ἐπιδιώκοντες αὐτά, σήμερον ὁ ἀγὼν εἶναι περιωρι-σμένος καὶ τὸ ἔπαθλον ἀπλοῦς στέφανος, καὶ αὐτὸς ὅμως ἐπιζητούμε-νος ὑπὸ φιλοτίμων Ἑλλήνων, συνεχιζόντων τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τοῦ Γένους!

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν ἡ Ἀκαδημία μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Ὁργα-νισμοῦ αὐτῆς τεταγμένην διαδικασίαν ἀπονέμει δύο ἐπαίνους καὶ τρία βραβεῖα.

1. Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὸν Γυμνασιάρχην κ. Ἰωάννην Φραγ-κιδάκην διὰ τὸ ἔντυπον αὐτοῦ ἔργον «Ὁ πόλεμος, θεωρίαι καὶ κρίσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θαυμαστῆς ἐπικαιρότητος». Τὸ βιβλίον ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς Νόμοις τοῦ Πλάτωνος ῥήσεως: «**ἦν γὰρ καλοῦσι τῶν ἀνθρώπων οἱ πλεῖστοι εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ... ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον**», ἐπικαιροτάτης καὶ σήμερον.

Ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν ἐτυμολογικὴν ἐξέτασιν τῆς λ. πόλεμος ἐρευνᾷ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ πολέμου ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ ἐθίμου τῆς μονομαχίας, ὡς μέσου συνοπτικῆς λύσεως τῶν ἐχθρικῶν ἀντιθέσεων δύο λαῶν, περὶ τοῦ ὁποῖου φέρει παραδείγματα ἐκ τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν

ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐκτενῶς ὑπομνηματιζόμενα, ἐκτεινόμενος δὲ καὶ εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα.

᾽Ωσαύτως ἐκ τῶν πηγῶν ἀφθόνως ἀντλῶν ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται περὶ τοὺς ἐπιθετικοὺς πολέμους ἀπὸ τῶν προοιμιῶν αὐτῶν μέχρι τοῦ πέρατος, εὐστόχως κρίνων τὰς παραδεδομένας γραπτὰς μαρτυρίας καὶ ἐξαίρων τὴν εἰς τοὺς θεοὺς Ἑλληνικὴν πίστιν, παρέχων δὲ παραδείγματα θείας τιμωρίας τῶν ἀσεβούντων καὶ διαπραττόντων ἀθεμίτους ἐν πολέμῳ πράξεις.

Καὶ περὶ τῶν ἀμυντικῶν πολέμων παρέχονται πλούσιαι ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μαρτυρία, ἐξετάζονται δὲ ἐκτενῶς αἱ ἀρεταὶ τῆς ἐν πολέμῳ στρατηγίας ἐπιφερομένου ἐν τέλει τοῦ πυκνοῦ ἀποφθέγματος τοῦ Εὐριπίδου «τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς γνῶναι τὸν ἐχθρόν, ἧ μάλισθ' ἀλώσιμος».

Ἄλλὰ καὶ τὰς πρὸς τὸν στρατὸν παραινέσεις, καὶ τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπικλήσεις πρὸς βοήθειαν, καὶ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, καὶ τὰ στρατηγικὰ ἐπινοήματα καὶ τεχνάσματα καὶ τὰ πολεμικὰ μηχανήματα καὶ τὰς τειχομαχίας οὐχὶ μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ξένων λαῶν περιλαμβάνει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ ἔργον του, εἶτα δὲ διεκτραγωδεῖ τὰ θλιβερὰ ἐπακόλουθα τοῦ πολέμου καὶ καταλήγει εἰς τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποῖαν χαρακτηρίζει καὶ πάλιν δι' ἀρχαίων πηγῶν, προσθέτων καὶ πάντα τὰ παραδεδομένα εἰς τοὺς συγγραφεῖς μέσα πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης, τὰ ὅποια καὶ σήμερον ἐπαναλαμβάνονται. Ἐπίκαιρος δὲ εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Θουκυδίδου «ἐκ πολέμου μὲν γὰρ εἰρήνη μᾶλλον βεβαιοῦται, ἀφ' ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον».

Καθ' ὅλου ὁ συγγραφεὺς συνέταξεν, ἐπιμελέστατα ἀντλῶν ἐκ τῶν πηγῶν, μικρὰν ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ πολέμου, χρησιμωτάτην καὶ εἰς εὐρύτερους κύκλους, διὰ τοῦτο δὲ ἡ Ἀκαδημία εὐχαρίστως ἀπονέμει τὸν ἔπαινον εἰς τὸν φιλόπονον καὶ φιλότιμον ἐκπαιδευτικὸν λειτουργόν.

2. Ἐπαινον ὡσαύτως ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὴν κυρίαν Πιπίτσαν Χ. Ζητρίδου καὶ τὴν κυρίαν Ἑλένην Π. Ψημένου διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν «Ἑλληνίδες», τοῦ ὁποῦ παρατιθεμένην μετάφρασιν εἰς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἐφιλοτέχνησεν ἡ κυρία Ἑλένη Π. Ψημένου.

Τὸ βιβλίον ἀναφέρεται εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐχθρικής κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος 1940-1944 καὶ περιλαμβάνει τὴν ἀξίαν τῆς πατρίδος δρᾶσιν 212 Ἑλληνίδων, τῶν ὁποῖων 23 εὔρον μαρτυρικὸν καὶ βασανιστικὸν θά-

νατον. Ἀναγράφονται δὲ πασῶν τῶν Ἑλληνίδων τούτων αἱ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συμμάχους παρασχεθεῖσαι ἀξιόλογοι ὑπηρεσίαι, αἱ ὁποῖαι ἐτιμήθησαν καὶ διὰ ξένων σημαντικῶν ἀναγνωρίσεων.

Περὶ ἐκάστης τῶν Ἑλληνίδων τούτων ἐγένετο ἐξακριβωσις τῆς πατριωτικῆς δράσεως ὑπὸ τῶν συγγραφέων, ὥστε ἡ παρεχομένη εἰκὼν νὰ εἶναι ἀσφαλῆς καὶ νὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν γενικώτερον ἱστορικὸν τῆς ἐθνικῆς ταύτης περιόδου, ἡ ὁποῖα τοσαῦτα παρέσχε λαμπρὰ παραδείγματα πατριωτικῆς ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας, ἄξια καὶ τῆς εἰς τὰ σχολεῖα διδασκαλίας πρὸς φρονηματισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος.

Ἐπαινοῦσα ἡ Ἀκαδημία τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἐθνικὴν συμβολὴν τῶν δύο συγγραφέων ἔχει τὴν πεποιθῆσιν ὅτι αὗται θὰ συνεχίσωσι τὴν ἔρευναν καὶ θὰ συμπληρώσωσι τὸν κατάλογον τῶν ἡρωϊδων καὶ δι' ἄλλων ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα τυχὸν διέφυγον.

3. Βραβεῖον ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν Διευθυντὴν κ. Δημήτριον Ι. Μαγκριώτην διὰ τὸ ὀγκῶδες αὐτοῦ σύγγραμμα «Θυσίαι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγκλήματα τῆς κατοχῆς, 1941-1944».

Ὁ συγγραφεὺς οὐδενὸς ἐφείσθη κόπου πρὸς ἀπαρτισμὸν πλήρους καὶ ἀπηκριβωμένης εἰκόνας τῶν τε θυσιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶν κατακτητῶν εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ διὰ τὴν καθολικὴν αὐτοῦ καὶ ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, πάντων δὲ ἐπὶ τῇ βάσει αὐθεντικῶν στατιστικῶν καὶ ἐγγράφων, βιβλίων ἡμετέρων τε καὶ ξένων, ἄρθρων ποικίλων ὡς καὶ προσωπικῶν τοῦ συγγραφέως ἀναμνήσεων.

Οὕτω δὲ ἀπὸ τοῦ τορπιλλισμοῦ τῆς Ἑλλης μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος παρελαύνει ἐν ζωηρᾷ ἀπεικονίσει ὀλόκληρος ἡ περίοδος τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς τοῦ Γένους μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι προσέθηκαν νέαν αἵγλην εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν καὶ ἀπέδειξαν τὴν ἀνεξάντλητον ζωτικότητά τῆς φυλῆς, διὰ τῆς ὁποίας αὕτη ἀπέβη ἀξία τοῦ μεγάλου δώρου τῆς ἐλευθερίας. Ἡ λεπτομερὴς περιγραφή τῶν ὁμηρικῶν, τῶν αἰφνιδιαστικῶν ὁμαδικῶν συλλήψεων, τῶν μαρτυριῶν τοῦ Χαΐδαρίου καὶ τῆς ὁδοῦ Μέρλιν, τῶν ἐμπρησμῶν καὶ τῶν δηώσεων ὀλοκλήρων κωμοπόλεων μετὰ τῶν ὁμαδικῶν σφαγῶν τῶν κατοίκων εἰς τὰ Καλάβρυτα, εἰς τὸ Δίστομον καὶ εἰς τὰ Θρακικὰ χωρία, ὡς καὶ αἱ περιγραφαὶ μυρίων ἄλλων λεπτομε-

ρειών τῆς ἀπανθρώπου ἐκείνης καὶ ἐστιγματισμένης περιόδου μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἀποδείξεων καθιστῶσι τὸ ἔργον τοῦ κ. Μαγκριώτου ἀξιόλογον ἱστορικὸν βιβλίον, ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ πλήρης διδασκαλίας διὰ τε τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ξένους. Θὰ ἦτο δὲ εὐκταῖον, ὅπως μεταφραζόμενον ἀποβῆ ἢ προσιτὸν καὶ εἰς ἀλλοδαποὺς ἐνδιαφερομένους περὶ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τῆς περιόδου ἐκείνης, οὕτω δὲ θὰ προληφθῆ καὶ ἡ χρῆσις τῶν δημοσιευμένων φωτογραφιῶν πρὸς ἀντιστρόφους σκοποὺς ὑπ' ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἀκαδημία εἶχε καθῆκον νὰ βραβεύσῃ τὸ σύγγραμμα τοῦτο οὐχὶ μόνον πρὸς ἠθικὴν ἀμοιβὴν τοῦ φιλοπόνου συγγραφέως, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν πρὸς παρόμοια ἐθνικὰ δημοσιεύματα.

4. Βραβεῖον ἀρετῆς καὶ χρηστότητος ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ὁδηγὸν αὐτοκινήτου Εὐστάθιον Πουλάκην, διότι ἀνευρὼν ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ αὐτοῦ χαρτοφύλακα περιέχοντα σημαντικώτατον ἀριθμὸν χρυσῶν λιρῶν, ἀνήκοντα δὲ εἰς τὸν ἐν τῷ αὐτῷ αὐτοκινήτῳ αἰφνιδίως ἀποθανόντα ἱατρὸν Σταμ. Διαμαντόπουλον, οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν ἐσκέφθη νὰ σφετερισθῆ τὰ χρήματα, ἀλλ' ἀφοῦ διεκόμισε τὸν νεκρὸν εἰς τὸ Ἱπποκράτειον νοσοκομεῖον, μετέβη δις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ συναντήσῃ τὴν σύζυγον τοῦ ἀποθανόντος, κατηθύνθη εἰς τὴν τροχαίαν ἀστυνομίαν καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὴν τὸν χαρτοφύλακα μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τινων κυτίων φαρμάκων. Τὰ χρήματα εὐρέθησαν κατόπιν μετρηθέντα ἀκριβῶς ὅσα εἶχεν εἰσπράξει ὁ ἀτυχῆς ἱατρὸς ἐκ πωλήσεως κτήματός του.

Τὴν ἔντιμον ταύτην πρᾶξιν βραβεύουσα ἡ Ἀκαδημία προβάλλει τὸν ὁδηγὸν Εὐστάθιον Πουλάκην ὡς ἄξιον μιμήσεως παράδειγμα ἀρετῆς καὶ χρηστότητος, προερχόμενον ἐξ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ.

5. Τὸ βραβεῖον τοῦ ἐν Τήνῳ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, τὸ προωρισμένον διὰ τὸ ἄριστον θεολογικὸν ἔργον τοῦ ἔτους 1949, ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Παναγιώτην Μπρατσιώτην διὰ τὸ δημοσιευθὲν ὑπ' αὐτοῦ σύγγραμμα «Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, κείμενον, εἰσαγωγή, σχόλια, εἰκόνες».

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀποτελοῦσα βιβλίον τοῦ κανόνος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὡς ἐκ τοῦ μυστηριώδους αὐτῆς πε-

ριεχομένου, εΐλκυσε πάντοτε τὴν προσοχὴν οὐχὶ μόνον τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν καθ' ὄλου θεολογούντων, ἰδίᾳ κατὰ τὰς τεταραγμένες περιόδους τῆς ἱστορίας, καθ' ἃς οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦν τὸ ἀληθὲς νόημα τῶν μεγάλων ἱστορικῶν ἀνωμαλιῶν.

Ὁ ὑπομνηματισμὸς τοιοῦτου δυσνοήτου βιβλίου ἐνέχει πολλὰς καὶ σοβαρὰς συσκολίας διὰ τὸ ὑπερφυές του θέμα, τὸν προφητικὸν του χαρακτήρα, τὴν πρωτοφανῆ του ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γραμματείᾳ ἰδιορρυθμίαν, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, συμβολισμῶν καὶ ἀλληγοριῶν, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν πλείστας ἐρμηνείας καὶ παρερμηνείας καὶ ἐπιβάλλουν μεγίστην προσοχὴν περὶ τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ δυσνοήτου περιεχομένου καὶ καθορισμὸν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας, τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου.

Ἐχων ὑπ' ὄψει τὴν πλουσίαν σχετικὴν βιβλιογραφίαν ὁ συγγραφεὺς καὶ προβαίνων μετὰ περισσῆς συνέσεως εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ποικίλων συναφῶν ζητημάτων κατάρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς παρουσιαζομένας δυσχερείας καὶ νὰ παράσῃ πολῦτιμον βοήθημα πρὸς κατανόησιν τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἀπὸ λογοτεχνικῆς ἀπόψεως ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἢ ἐν ἀδραΐς γραμμαῖς προφητικὴ κατόπτεισις τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος διηνεκοῦς καὶ δραματικῆς μεταξὺ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ πάλης μὲ τὸ παρήγορον μῆνυμα τοῦ τελικοῦ θριάμβου τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ εὐρεῖα εἰσαγωγὴ περὶ τῶν παντοίων ζητημάτων τῆς Ἀποκαλύψεως ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐρμηνεία αὐτῆς καθιστῶσι τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Μπρατσιώτου ἀξιόλογον ἀπόκτημα τῆς θεολογικῆς βιβλιογραφίας καὶ ἄξιον τοῦ βραβείου τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος τῆς Τήνου.

Παρὰ ταῦτα ἡ Ἀκαδημία, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας σχετικὰς διατάξεις, προκηρῶσει σήμερον τὴν κατὰ τὴν 24ην Μαρτίου 1952 γενησομένην ἀπονομὴν τοῦ **Ἐθνικοῦ Ἀριστείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν**, διὰ τὸ ὁποῖον γίνονται δεκταὶ ὑποψηφιότητες μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1951.

Ὁ περιορισμένος ἀριθμὸς τῶν ἠθικῶν ἀμοιβῶν λυπεῖ τὴν Ἀκαδημίαν, διότι, παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῆς μειώνει τὴν εὐρύτητα τῆς ἐθνικῆς ἀμίλλης καὶ προόδου, ἀλλὰ δὲν ἀποθαρρυνόμεθα ἐκ τῆς παροδικῆς ταύτης ἀδυναμίας, διότι ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ εὐρεθῇ τρόπος, ὅπως

ένισχυθῆ τὸ κορυφαῖον ἔθνικὸν ἴδρυμα τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πνεύματος, τὸ ἀποτελοῦν τὸν φορέα τῆς ἔθνικῆς ὑπολήψεως καὶ γνώμονα τῆς συνεχείας τοῦ Γένους, διότι ἡ θεραπεία τοῦ πνεύματος δὲν εἶναι ζήτημα συμμοῦ, ἀλλὰ μεγαλοπράγμονος διαθέσεως.